HUND SKRÄMDE CHICAGOGANGSTERS

Resa ...

(Forts. fr. sid. 1)

Sirapsdrypande sällskap sänder barn till Hollywood

alla upplevde en själens lyftning. Det var för henne huvudsaken.

Vi i vår tur kom till Niagara Falls på Mors dag. Det föreföll som om alla 60.000 var där just den dagen. Bilar från Oklahoma, Minnesota och Texas trängdes, och svårigheten att hitta en parkeringsplats hindrade själens lyftning. I bilarna satt Den Amerikanska Familjen. Med mor och svärmor, vilka stundom till och med — dagen till ära — fick sitta vid ratten, medan husfadern surade med barnen i baksätet. Man kan skratta åt det Niagara av sentimentalitet som på beställning släpps lös över mor, lilla mor i text- och annonsspalter. Man kan säga att Mors dag är försäljningsteknikens triumf. Men amerikaner är sentimentala, och om inte deras instinkter tilltalats, skulle ingen reklamkampanj i världen ha förmått dem att bjuda glasögonprydda gummor och unga fruar på restaurangmiddag och knapphålsblomma en viss dag på året. De skrattar åt reklamen — och tar ut lilla mamma på en biltur. I cirka 60.000 fall till Niagara, dit en gång bröllopsresan gick.

Vad skulle hemmets diktarinna och kvinnans förespråkerska ha sagt om upptåget? Skulle hon ha kostat på det ett leende? Kanske hade hon tyckt att Mors dag var den eviga presentartikel mannen bjuder och kvinnan tar emot som billigt surrogat för samhörighetens ömsesidiga offer? Man kan nog föreställa sig att hon också i det sammanhanget hade talat om att kvinnan lät sig "inluras av den lilla rösten och av männernas svaghet för könet". Hon hade måhända konstaterat att inte heller amerikanskan ännu hör "den stora rösten, som kallar henne att pånyttföda världen i en högre och renare anda".

I New York hade jag sett årets största operasuccès: "The Consul" av den utan tvivel något geniale kompositören Menotti, Italienfödd New York-bo. Operan handlar om skräcken i Europa, om flyktingars förtvivlade belägring av det åtrådda paradisets konsulat. Arior, körer, sextetter och recitativ strömmar ut från den brokiga hopen i ett naket väntrum. Förföljda människor utan nödiga dokument ropar ut sin ångest inför byråkratins obevekligt stängda dörr. I två timmar lyssnade, smågrät och smålog jag hängande — ståplats är det enda som finns, om man inte beställt veckor i förväg — över ett räcke bakom sista bänkraden:

Vad är ditt namn?
Namnet är Kvinna.
Ålder? Ännu ung.
Hårets färg? Grått.
Ögats färg? Tårars.
Yrke? Vänta, vänta, vänta...

I Niagara upplevde vi byråkratins farssida. Genom ett misstag råkade vi köra över en bro. Den visade sig leda till Kanada. Före inträdet i Kanada — dit vi inte alls ville — hejdades vi av polis. Vårt utseende måste ha utpekat oss som atomspioner. Mil efter mil av papper måste fyllas i, ty nödiga dokument saknades. (Allt vad vi hade var körkort.) Vi blev slutligen högtidligen deporterade. Vi försågs med nödiga dokument härom. Vi återvände över bron. USA ville naturligt nog inte släppa in deporterade brottslingar. Nya mil av papper att fylla i. Uppgifter om moders flicknamn och faders yrke, hårets färg och ögats glans. Även norra Amerika stönar numera under en ämbetsverkens överhandtagande formalism, en form av statssocialism som känns dubbelt förhatlig därför att den så helt svär mot sättet att leva — the American way of life.

Fredrika i Vilda Västern

Under tiden föll skymningen över fallen. Den lilla ångbåten "The Lady of the Mist", som Fredrika åkte runt med där nere i djupet (ja, det är väl bara namnet som är kvar, fast nog såg farkosten antikverad ut!) inställde sina turer för dagen. Mors dags-firarna började fara hem. Bilarnas startsurr steg till ett crescendo som överröstade vattendånet. Visst var det mycket vatten som föll. Men ändå mera folk som for — och Gud vet om de inte var intressantare.

Fredrika tog en båt i Buffalo och for över sjön Erie till den självbelåtna, nyanlagda lilla staden Detroit. Därifrån gick en järnväg tvärsöver staten Michigan. Sedan blev det båt igen över sjön Michigan till den 17-åriga staden Chicago. Därmed var hon framme i den vilda, vilda västern.

Hon omhändertogs av The Kinzies, stadens utan jämförelse finaste familj. De var inte bara rika. De hade levat i Chicago i hela två generationer, något enastående för Västern. Och frun i huset hade nedskrivit sin mors och sin svärfars upplevelser under 1820-talets blodiga indianstrider. Hon läste dem högt om kvällarna för Fredrika, som hoppades att de skulle bli tryckta. Lyckligtvis blev de det och utgör en av de yppersta "indianböcker" som någonsin skrivits. Mrs Kinzies enkla framställning av fantastiska, grymma och högdramatiska äventyr är urkällan för hundra års pojkromantik.

I Sällskapet Vaggans barnhem har väggarna ersatts av ridåer av virusdödande ultravioletta strålar. De sterila vaggorna är av idel plastic, porslin och rostfritt stål.

Dessutom tog Kinzies ut henne på de blommande prärierna. Visserligen måste man redan då åka tre svenska mil med häst och vagn för att komma till jungfrulig mark, men det lönade sig. Solrosorna var mer än manshöga. Astrar, lupiner och gentianor bildade en ocean av blommor på ändlös slätt under blå himmel. För Fredrika överträffade synen själva Niagara.

Prärierna borta

Då jag i Chicago sade att jag var ute för att söka indianer och prärier betraktades det som en mer avsiktlig lustighet än det egentligen var menat. Indianer? Ja, dem skall jag återkomma till.

Prärier? Det finns inte en tum jungfrulig mark längre i Amerika annat än i öknarna, och även där kryper odlingen in med bevattningsdikena. Det finns alltså ingen möjlighet att verifiera Fredrikas entusiasm. Var det likadant med Den blommande prärien som med Den blommande öknen i vår tid, en överannonserad sevärdhet som man ska ha bra tur för att hitta?

Nej, till och med en hennes samtida, den svenske emigranten Gustaf Unonius från Uppsala, talar med samma hänförelse om den, och han kan inte beskyllas för att ha omgivit Amerika med alltför mycket romantik då han på sin ålders höst, återvänd till Sverige, skildrade sina "Minnen från en 17-årig vistelse i Nordvestra Amerika". Fredrika träffade honom inte under sin vistelse i Chicago, där han vid tiden för hennes besök var nybliven pastor för en liten svensk församling. Unonius hade nämligen farit till New York för att av Jenny Lind (som just konserterade där) tigga pengar till sin kyrka. Han fick både pengarna och en uppsättning nattvardskärl av silver, som ännu förvaras i Chicago, fast kyrkan för länge sedan försvunnit och negrer ockuperat kvarteret.

Chicago har ett giltigt skäl för att vara traditionslöst. Den jättebrand som härjade staden 1871 utplånade nästan hela den "ruskigaste och fulaste" stad Fredrika ännu sett i Amerika. Då jag hörde mig för hos barnbarn till familjen Kinzie om de möjligen hade några Bremerbrev eller andra minnen bevarade fick jag till svar att allting förstörts vid branden, då familjen förlorade sitt hem.

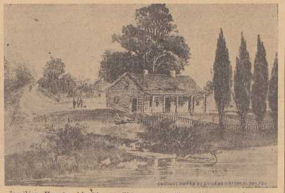

'amiljen Kenzies blockhus i Chicago, det första huset som byggdes i staden, 1784, var scenen för de indianskildringar Fredrika hörde läsas högt i Kenzies hem.

Staden är inte mindre ruskig för det. Man får väl undanta den s. k. Guldkusten — miljonärskvarteren utmed Michigan —, vilken redan Fredrika utpekade som platsen för en mer mänsklig bebyggelse. Al Capone, Chicagos gangsterhövding under 20-talet, är visserligen borta, men kriminaliteten har en god jordmån i de ohyggliga fattigkvarteren runt högjärnvägen The Loop.

Då jag tvättade håret — alltid en källa till intressanta upplysningar av manliga och kvinnliga Figaroer — uppbyggde mig hårfrisörskan entusiastiskt med berättelser om sin lilla hund, som var så tapper och klok att han räddat henne i fyra hold ups. För henne var hold ups det vardagliga — hunden det extraordinära! Jag satt med knäppta händer under plastskynket och rös som över min barndoms indianraffel.

"Samfundet Vaggan"

Därifrån ilade jag i Fredrikas andliga spår till en institution som man sagt mig vara unik och berömd över hela Amerika: The Cradle Society, Samfundet Vaggan, belägen i förstaden Evanston. I Sverige fanns fordom, antagligen redan på Fredrikas tid, s. k. änglamakerskor, som tog emot nyfödda barn mot god betalning och snabbt förpassade dem till himlen. Samfundet Vaggan tar också hand om bekväma nyfödda, men förpassar dem till välbärgade hem — malisen säger företrädesvis till filmstjärnehem i Hollywood, där de får växa upp i lyxens sjunde himmel.

Här hemma sker ju utdelandet av de numera så begärliga fosterbarnen under samhällets kontroll. I Amerika är det mer eller mindre välgörenhetens sak. Änglamakerskan i Evanston var kanske det mest typiska jag sett av den kommersialiserade välgörenhet som man inte vet om man skall skratta eller gråta åt.

Tjocka lager av sirapstjock sentimentalitet, bibelspråk och moral bredde ut sig över en fabriksliknande central för 40 stycken utvalda nyfödda i bakteriefri luft innanför ridåer av virusdödande ultravioletta strålar. Det kostar miljoner att hålla de små avelsdjuren vid liv i sterila vaggor av idel plast, porslin och rostfritt stål. Där är ett ständigt kommande och gående, ty under 25 år har omkring 5.000 babies fått nya föräldrar genom Vaggans förmedling.

"O, mitt älskade lilla adoptivbarn!"

Föreståndarinnan var angelägen att poängtera vissa saker: Vaggan tar aldrig betalt för levererad vara, man lever helt på frivilliga bidrag. Vaggan uppmuntrar ej ogifta mödrar att behålla sina barn, ty endast ett riktigt hem kan fostra riktiga barn. Fosterföräldrarna tillhålls att aldrig dölja för barnen att de är "tagna". De råds att redan tidigt trycka dem till sitt hjärta och utbrista: O, mitt älskade lilla adoptivbarn! Föreståndarinnan ensam väljer i varje enskilt fall ut det lämpligaste barnet, och barnets börd avslöjas aldrig. Inte ens om barnet vid vuxen ålder skulle begära det. Hon tar det i så fall i enrum och håller ett litet tal — som för säkerhets skull finns tryckt ifall hon skulle dö — vilket ej förfelar sin verkan. Det enda fosterbarnet kan vara förvissad om är att det har vita föräldrar och att, ifall det kommit till en baptistfamilj, så var det därför att modern var baptist, och att om det uppfostrats i den katolska tron, så var detta moderns religion. Faderns religion lämnas av naturliga skäl därhän. Då jag frågade om hon också förmedlade små judebarn — en naturlig fråga i det rasmedvetna Amerika — spände hon ögonen i mig och sade: — Jag har inga judebarn tillgängliga. Judar får inga oäkta barn.

Jag såg mycket annat i Chicago: museer för konst som söker sin make i världen, för naturvetenskap, antropologi och ingenjörsvetenskap, som överväldigar. Jag såg världens största mässbyggnad, som dessutom är världens största hus under ett tak, med en utställning av vackrare vardagsvara, där svenska varor väl hävdade sig. Men framför allt gjorde jag samma erfarenhet som Fredrika: det är de vänliga, kultiverade människorna man minns. Hon slutade sitt Chicagobrev: Farväl, behagliga människor i den ruskiga staden.

Fredrika fick god recension

Det sade vi också och styrde med henne norr ut till nästa etapp på hennes pilgrimsfärd — Milwaukee. Ingen som lärt att läsa innantill kan i Amerika undgå att veta vad man gör där. "Ölet som gjorde Milwaukee ryktbart" är ett av annonstavlornas ryktbaraste slagord. Redan på Fredrikas tid dominerade Pabst och Schlitz staden med sina höga bryggeriskorstenar. Mr Allis hade startat sin maskinfirma och Pfister och Vogels blivit berömda garvare. Sedan kom fler bryggare dit — Blatz och Miller —, det blev central för veteproduktionen, lantbruksmaskiner och slakterier. Det hade på 1850-talet en stor tysk stadsdel, där ingenting annat än tyska talades, sjöngs och undervisades. Numera sägs tyskarna vara slutgiltigt assimilerade, men i stället har man fått polska och italienska kolonier, som upprätthåller samma naiva isolering. Men av tyskarna finns utom namnen kvar ölet, korven och surkålen i hemtrevliga palmgardens med gipstomtar och stenkrus kring väggarna.

Fredrika firades här med en supé hos borgmästaren, och på Milwaukee Sentinel hittade jag i deras gulnade tidningslägg en lång beskrivning på den illustra gästen, som slutade:

"Ehuru hon ej konverserade under ett fullständigt behärskande av vårt språk, var hon dock överväldigande i stånd att intressera, upplysa och roa i tur och ordning dem hon riktade sig till med samma goda, gammaldags hemtrevnad som den vilken utgör tjusningen med hennes tryckta böcker."

På mig verkade Milwaukee halvfärdigt med ansatser till ett monumentalt centrum, som ännu var mest rivna tomter. De förmögna bor i ett parkdistrikt utmed sjöstranden mot norr, och det inre lämnas åt sig självt.

Unikt tidningsexperiment

Mest imponerades jag av stadens två tidningar: Den mer än hundraåriga Hearsttidningen The Sentinel och den något yngre Milwaukee Journal, som ägs av medarbetarna. De konkurrerar skarpt och torde båda stå på toppen av vad Amerika kan åstadkomma både av journalistik och tekniska finesser. Sentinel hänsynslösare och roligare, Journal värdigare och tillförlitligare. Särskilt Journals färgtryck är oöverträffat, och maken till arbetslokaler har jag ingenstans sett i de fem världsdelar där jag sprungit på tidningsredaktioner. Efter tre års anställning får en medarbetare rätt att köpa in sig, och utdelningen är för närvarande åtta procent. Den har varit uppe i ända till 24 procent, men skatterna tog det mesta, så att ägarna numera är överens om att i stället lägga ner överskottet på förbättrade arbetsförhållanden, som alla har glädje av. Den tekniska personalen får också bli aktieägare, men inte så mycket att majoriteten kan glida över till dem. Detta för att undvika att fackföreningarna någonsin skall få bestämmanderätt. En styrelse med representanter för alla avdelningar avgör tidningens hållning, som skall vara självständig, liberal och partiobunden. Huvudredaktören hade just fått en fin utmärkelse för att han ledde en av Amerikas bäst skötta tidningar.

Söndagsupplagan närmar sig ½-miljonen, och omfånget är nästan lika stort som New York Times. En fantastisk prestation för en stad vars invånarantal inte mycket överskrider Stockholms. Experimentet är unikt i Amerika och följes uppmärksamt av både beundrare och motståndare.

Tora Nordström-Bonnier

(Föregående artiklar i serien har varit införda den 16, 19, 22, 26 och 30 juli, samt den 3 augusti.)

Tredje mannen

DEN ROMAN av *Graham Greene* som filmmanuskriptet till "Tredje mannen" bygger på har nu utkommit jämte en av författarens filmade noveller (*The Third Man and the Fallen Idol*, William Heinemann Ltd, 6 sh.). Egentligen är det oriktigt att beteckna boken som en roman. Greene berättar i förordet att han skrev "romanen" inte för att läsas, utan för att ses. "För mig är det nästan omöjligt att skriva ett filmskådespel utan att först skriva en berättelse. Även en film kräver mera än en intrig, ett visst mått av karaktärisering, stämning och atmosfär; och dessa ting tycks för mig vara nästan omöjliga att från början fånga i ett filmmanuskripts trista sammandrag." Denna berättelse eller "förströelse" hör till det minst betydande som Greene skrivit, men är åtminstone för den som sett filmen både rolig och instruktiv. Wienstämningen, grå med inslag av brott och skräck, kommer bättre fram i boken än i filmen; av de stora komiska eller hemska scenerna har däremot filmen helt naturligt gjort det mesta — såsom då äventyrsförfattaren tas för Amerikas ledande highbrow och skall besvara frågor om modern litteratur eller då "tredje mannen" i Paternhjulet utlägger sin övermänniskofilosofi. Den andra berättelsen i boken, förut publicerad under titeln "The Basement Room", är kanske Greenes mästerligaste novell.

HERBERT TINGSTEN

---

lan i sinom tid ersätts med en enhetsskola, grundad på nioårig allmän skolplikt och med en av försöksverksamheten betingad utformning". En tennsoldat håller stånd även mot ett enhälligt riksdagsbeslut. Frågan är icke oväsentlig, den gäller en doktrinär eller en odoktrinär försöksverksamhet.

Stellan Arvidsons bok är både behövlig, nyttig och givande i sin sakframställning. Hans utläggningar måste däremot läsas med kritik, stundom med bestämda protester, framför allt då han är benägen att söka sig fram till mer bindande formuleringar än riksdagsbesluten.

BERNHARD TARSCHYS

DN:s Schack

6.8.50

Belgrad—Paris 5½—2½

Det jugoslaviska representationslaget avslutade sin Europaturné med en stadsmatch Belgrad—Paris. Matchen omfattade 8-mannalag, eftersom nämnda antal ur truppen hörde hemma i Belgrad. Tartakower och Rossolimo tillförde hemstaden två segrar, detta jämte en remi var hela poängskörden för fransmännen. Här laguppställning och resultat:

Belgrad		Paris	
Gligoric	1	Bernstein	0
Trifunovic	0	Tartakower	1
Milic	0	Rossolimo	1
Matanovic	1	Hugot	0
Nedelkovic	1	Planté	0
Tot	½	Boutteville	½
Gabrovsek	1	Popel	0
Ikov	1	Mme Chaudé	0

Vid första bordet sammandrabbade 68-årige dr O. S. Bernstein och den 40 år yngre Gligoric. Partiet följer här:

Damgambit

S. Gligoric—O. S. Bernstein

1. d4, d5 2. c4, e6
3. Sc3, Sf6 4. Sf3, c5
5. c×d5, S×d5 6. e3, Sc6
7. Ld3, Da5 8. Db3, c×d4
9. e×d4, Db6 10. Dd1, Da5
11. 0—0! S×c3 12. b×c3, D×c3
Djärvt vågat...
13. Tb1, Le7 14. Se5!

Ännu ett bondeoffer! På andra drag skulle kanske rent av det första bondeoffret visa sig inkorrekt — det gäller ju att inte ge svart andrum.

14. —, D×d4

Eller 14. —, S×e5 15. d×e5, 0—0 16. De2, och vit har starka hot.

15. S×c6, b×c6 16. Le3, Dd6?

Efter 16. —, Dd8 kunde svart bjuda bättre motstånd. Nu däremot rasar hans ställning snabbt samman.

17. Dc2, Dc7 18. Lf4, Dd8

Dyrbara tempon förlorade; svart resignerar tydligen att döma av fortsättningen.

19. Tf1, f5 20. Le4, Ld7
21. T×d7†, D×d7 22. L×c6, D×c6
23. D×c6†, Kf7 24. Te1, Lf6
25. D×e6†, Kg6 26. g4, f×g4
27. D×g4†, Kf7 28. Dh5†, g6
29. Dd5† Uppgivet.

Dr Bernstein var en gång en jätte i schackets värld och i sin krafts dagar fullt ut av Gligorics klass. En av sina många turneringstriumfer firade O. S. Bernstein för ganska länge sedan i Stockholm — 1906!

Problem av B. Postma.
(Palestina Poste.)

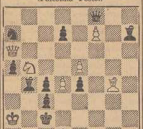

Matt i tre drag.

Lösning på problemet av Grunenwald: 1. Tb4, c6 2. Df5. I övrigt hotar Sf4† och Db5 eller Df matt.

Rättelse: I förra söndagens uppgift skall Te3 vara Tf4.

Första flyglinjen kan 30-årsjubilera

Den första reguljära flyglinje, som berörde Sverige, kan den 7 augusti fira 30-årsjubileum. Det var Det Danske Luftfartselskab — världens äldsta nu existerande flygbolag och den danska partnern i nuvarande SAS — som den 7 augusti började sin trafik Köpenhamn — Malmö — Warnemünde.

Det var med ett flygplan av typ Friedrichshafen FF 49 som premiärflygningen utfördes och planet var till hälften fullsatt — dvs. en passagerare medfördes. Sträckan flögs i samarbete med det dåvarande Svenska Lufttrafik AB, och den trafikerades dagligen i tre månaders tid. Under denna tid kunde 85 procent av turerna genomföras programenligt, medan vädrets makter omöjliggjorde resten. Flygsäsongen slutade den 31 oktober, och den 1 november kunde de ansvariga för linjen se tillbaka på en lyckad säsong, under vilken trafiken gått bra och ingen olyckshändelse inträffat.

Några dagar senare skulle en extraflygning genomföras på sträckan. Besättningen tvingades därvid att nödlanda i Östersjön, där den drev omkring på flygplansvraket i flera timmar tills detta lyckligtvis spolades upp på den svenska kusten.

Väderlekstjänsten var på denna tid ytterst bristfällig. Före start ringde bara piloten upp landningsfältet, och var vädret bra där startade han utan vidare.

Engelska lägerungdomar skaffade sig arbete i Sverige.

Tre engelska ungdomar, Norman och Eileen Fretwell och Peter Morrison, har "glömt sig" kvar i Sverige efter Skarpnäckslägret. De har tagit jobb i wallboardfabriken och passat på att göra en grundlig titt på industrierna i Uppland och Gästrikland innan de återvänder till hemlandet. (DN, Gävle.)

Anmälde sig själv för oegentligheter

På egen begäran sitter sedan ett par dagar tillbaka en 50-årig försäljare anhållen hos kriminalpolisen för en rad underliga affärstransaktioner. När han kom till polisen för att anmäla sig själv påstod han att han gjort sig skyldig till oegentligheter motsvarande ett belopp på nära 50.000 kr.

Försäljaren var djupt olycklig då han sedan tre år tillbaka blivit utsatt för attacker från fordringsägarna. 1944 dömdes han till 2½ års straffarbete för liknande affärer, men nu säger han att han då inte berättat hela sanningen. Följden blev att när han efter att ha avtjänat straffat och åter var fri fick han omedelbart påstötning från sina fordringsägare, och för att hålla dessa på avstånd gjorde han sig skyldig till nya brott. Utredningen beräknas ta lång tid och bli än mera omfattande än den som gjordes före domen 1944.

NY STRANDVÄG PÅ DJURGÅRDEN

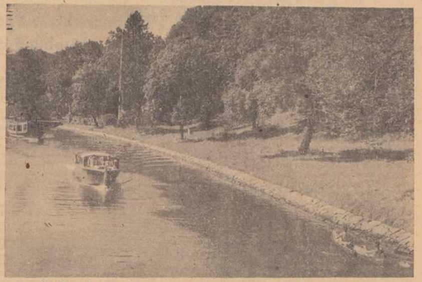

Den blivande promenaden kommer att gå fram längs kanalen vid Djurgårdsbrunn.

En av stockholmarnas vackraste promenadvägar, den från Djurgårdsbrunns värdshus längs Djurgårdsbrunnskanalen till Lilla Sjötullen, kommer till våren att ingå i en ny strandväg runt Norra Djurgården från Källhagens värdshus förbi Lilla Sjötullen och gamla Lidingöbro till Borgen. Vägen blir omkring en halv mil lång, och en rikedom av idyllisk kulturhistoria bjuds i ständig omväxling.

En svårighet för den nya promenadvägens framdragande har varit Dragongården och Lido, som tar upp ett strandområde strax bortom Sjöhistoriska och Tekniska museerna. Nu har man emellertid fått möjlighet att gå längs Dragongårdens strand, och för att komma runt Lido blir det en krok på ett par hundra meter. Ännu är denna sträckning inte klar att öppnas för allmänheten, men till våren ska det vara ordnat både här och på uddens norra sida.

Hittills har man kunnat göra en rundvandring genom att gå över bron till Djurgårdsbrunn och ta vägen tillbaka på södra Djurgården. Men på den nya promenaden fortsätter man som sagt ända till Lilla Sjötullen, där det redan nu går att svänga mot stranden ett hundratal meter norr ut till kanot- och segelhamnen. Sedan ligger ett militärt upplag med arga hundar i vägen, så man måste gå runt och kommer in i kuperad tassemark högre upp.

Tätt intill stranden

Men till våren får militärerna flytta på sig, och parkavdelningen med arkitekt Holger Blom som fältherre rycker fram över den nyss förbjudna marken. Tätt intill stranden kommer promenaden att gå för alla dem som inte dröjer sig kvar vid Djurgårdens Fridhem och ser på den sexkantiga byggnad som August Blanche bodde i under sina sista somrar.

När den nya promenaden blir klar fortsätter den längs stranden från det gamla militärupplaget, där idrottsstyrelsen planerar en hamn med båtuthyrning, fram till den lilla idyllen Lidingöbro, där vägen ned till bryggan ännu finns kvar.

Här planeras ett värdshus som lämpligt rastställe, men redan nu finns servering i anslutning till kägelbanan i närheten. Här bor också den kände Djurgårdshabituéen greve Sven Lagerberg, som dragit sig tillbaka från Östermalm för att riktigt njuta av naturens omedelbara skönhet. Den tillbakadragenheten har han gemensam med salig Karl XIV Johan, som plägade hålla kunglig taffel i paviljongen Borgen efter de täta exercisövningarna på Ladugårdsgärde under dess militära glansperiod.

En god del av vägen mellan Lidingöbro och Borgen är redan iordningställd av parkavdelningens folk, och till arkitekt Blom har redan inströmmat brev från tacksamma äldre personer, som skriver "att nu kan vi också gå här, på den fina promenadvägen". Hittills har skogen varit lite för oländig, och för alla utom inbitna Djurgårdspromenerare har det varit svårt att hitta mellan stammarna.

Planen för Norra Djurgårdens nya utseende omfattar inte bara strandvägen, utan när staden köpte udden med Kaknäs skjutfält och allt för 8 miljoner, så gjordes en generalplan med en rad friluftsanordningar. Av skjutfältet blir förmodligen en lek- och sportplats, och strax nordväst om denna kan en bobsleigh- och slalombana ordnas om vintrarna.

Besked avvaktas i Argentinablockad

Svenska transportarbetarförbundet hade på lördagsmiddagen ännu inte fått något meddelande från Internationella transportarbetarfederationen om att sjöfartstrejken i Argentina har avblåsts, vilket har meddelats i ett telegram från Buenos Aires. Först sedan det svenska förbundet har fått besked från federationen kan man i Sverige ta ställning till frågan om blockaden mot argentinska fartyg skall hävas eller inte, säger ombudsman Christensson i Transportarbetarförbundet.

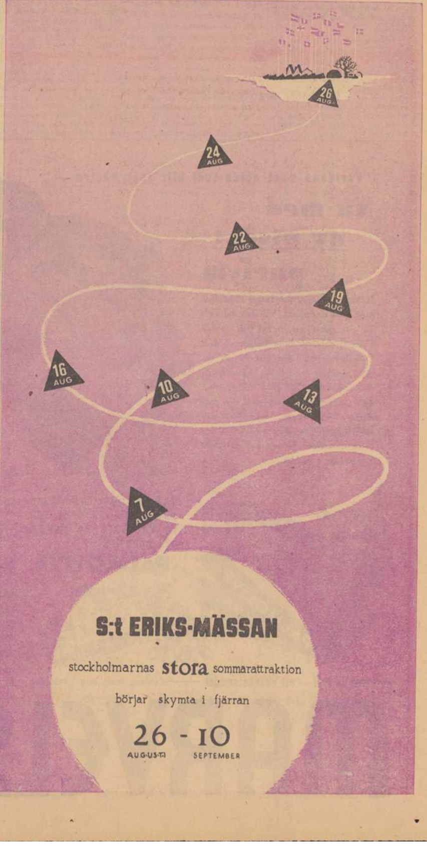

S:t ERIKS-MÄSSAN
stockholmarnas stora sommarattraktion
börjar skymta i fjärran
26 - 10
AUGUSTI SEPTEMBER

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.